

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/144/2023
Identifikačné číslo spisu:	1404897394
Dátum vydania rozhodnutia:	28.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1404897394.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ W. I., narodeného XX. A. XXXX, I. - X., A. XXXX/XX, 2/ F. I., narodenej XX. E. XXXX, I. - X., A. XXXX/XX, 3/ L. G., narodeného XX. O. XXXX, I. - B. E. K., U. XXXX/XX a 4/ O. G., narodenej X. E. XXXX, I. - B. E. K., U. XXXX/XX, zastúpených advokátkou JUDr. Zuzanou Regulí, Bratislava - mestská časť Ružinov, Jašíkova 2, proti žalovaným 1/ A. S., narodenému X. W. XXXX, I. - B. E. K., U. XXXX/XX a 2/ W. S., narodenej XX. S. XXXX, I. - B. E. K., U. XXXX/XX, zastúpenej splnomocnenkyňou JUDr. Barbora Ficek, advokát s.r.o., Bratislava, Žilinská 14, IČO: 47 239 182, o náhradu škody, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B4-4C/40/2004, o dovolaní žalovanej 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2022 sp. zn. 5Co/94/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovaná 2/ je povinná zaplatiť žalobcom 1/, 2/ a 4/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Žalobcovi 3/ náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 27. novembra 2018 č. k. 4C/40/2004-1694 I. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom 1/ až 4/ sumu 9.013,88 eur spolu s 15,5 % úrokom z omeškania od 19. februára 2004 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. v časti istiny vo výške 10.925,65 eur konanie zastavil a III. žalobcom 1/ až 4/ priznal náhradu trov konania v celom rozsahu /pozn. v poradí prvým rozsudkom z 30. mája 2008 č. k. 4C/40/2004-241 súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2010 sp. zn. 5Co/260/2008, ktorý bol zrušený nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z 9. júna 2011 sp. zn. IV. ÚS 71/2011. Následne Krajský súd v Bratislave uznesením z 24. apríla 2012 sp. zn. 5Co/421/2011 rozsudok súdu prvej inštancie z 30. mája 2008 č. k. 4C/40/2004-241 v napadnutej vyhovujúcej časti a časti náhrady trov zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodnutie

po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 205 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a § 420 ods. 1 a § 441 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne dôvodil, že žalobcovia sa domáhali náhrady škody spôsobenej stavebnými prácami žalovaných na nepovolenej stavbe ateliéru s garážou, ktorá je v priamom susedstve rodinného domu žalobcov. Z vykonaného dokazovania mal preukázaný vznik škody, ako aj zavinenie žalovaných, ktorí svojou stavebnou činnosťou porušili povinnosť uloženú zákonom. Žalovaní nepredložili žiaden dôkaz o preukázaní spoluzodpovednosti žalobcov za vzniknutú škodu. Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a vecne úspechom žalobcov 1/ až 4/ v konaní v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ uznesením z 31. októbra 2022 sp. zn. 5Co/94/2020 pripustil späťvzatie žaloby, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil; stranám nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v priebehu odvolacieho konania žalobcovia zobrali späť žalobu v právoplatne nerozhodnutej časti týkajúcej sa sumy 9.013,88 eur s príslušenstvom, nakoľko žalovanú pohľadávku žalovaní uspokojili v exekúcii 27. decembra 2010 vykonanej na základe prvého vyhovujúceho rozsudku z 30. mája 2008 č. k. 4C/40/2004-241 (ktorý bol následne zrušený uznesením odvolacieho súdu z 24. apríla 2012 sp. zn. 5Co/421/2011). Žalovaní 1/ a 2/ neuviedli žiadne vážne dôvody, pre ktoré by mal súd v spore pokračovať. Nepovažoval za dôvodný nesúhlas žalovaných so späťvzatím žaloby opierajúcí sa o existenciu sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia (vedeného na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 22C/50/2013), v ktorom žalovaní od žalobcov žiadajú vydanie bezdôvodného obohatenia pre zrušenie exekučného titulu (rozsudku z 30. mája 2008 č. k. 4C/40/2004-241). V prípade zotrvania žalobcov na žalobe by bol odvolaním napadnutý rozsudok z dôvodu zániku uplatnenej pohľadávky splnením (§ 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka) zmenený a žaloba by bola zamietnutá (pre súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku). Takéto rozhodnutie by teda neriešilo otázku existencie hmotnoprávneho nároku na náhradu škody, ktorá by mohla mať vplyv na rozhodnutie v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia. Odôvodnenie rozsudku súdu by sa vzťahovalo výlučne k reálnemu dôvodu zamietnutia žaloby, teda k zániku v spore uplatnenej pohľadávky na náhradu škody. Riešenie iných otázok v odôvodnení rozsudku, teda i prípadnej otázky, či žalobcom takáto pohľadávka vznikla, by bolo bezpredmetné, bez záväznosti pre súd konajúci v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia. Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ustanovením § 256 ods. 1 a § 257 CSP a vecne nemožnosťou jednoznačného ustálenia strany, ktorej možno pričítať zavinenie zastavenia konania. Žalobcovia zobrali žalobu späť z dôvodu uspokojenia ich pohľadávky vo výške 9.013,88 eur s príslušenstvom. Zrušenie exekučného titulu na základe ústavnej sťažnosti žalovaných a opätovné „obnovenie sporu“ nemožno pričítať na ťarchu žalobcov. Na druhej strane, nemožno dospieť ani k záveru, že zastavenie konania procesne zaviniли žalovaní, ktorí nútene plnili na základe zrušeného exekučného titulu. Za tejto situácie v časti zastaveného konania o zaplatenie 9.013,88 eur s príslušenstvom je spravodlivým riešením stranám náhradu nepriznať. Obdobne v zastavenej časti 10.925,65 eur, právoplatne zastavenej ešte 27. augusta 2008, odvolací súd považoval za spravodlivé, aby stranám náhrada trov nebola priznaná. V tejto časti bola žaloba vzatá späť s ohľadom na rozsah škody, ustálený súdom ustanoveným znalcom. Uvedené odôvodňuje za súčasného právneho stavu aplikáciu § 257 CSP a nepriznanie trov zastaveného konania strane, ktorá zastavenie konania procesne nezavinila.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná 2/ (ďalej aj len „dovolateľka“) dovolanie. Dovolanie odôvodnila ustanovením § 420 písm. f/ CSP, t. j. nesprávnym procesným postupom súdu znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhla zrušiť uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedla, že od výsledku tohto konania závisí súvisiace sporové konanie (t. č. prerušené do rozhodnutia v tejto veci) vedené na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 22C/50/2013 medzi tými istými subjektmi, ibaže v obrátenom procesnom postavení, v ktorom sa žalovaní domáhajú od žalobcov vydania bezdôvodného obohatenia 22.477,74 eur s príslušenstvom, ktoré žalobcovia neoprávnene získali na podklade neskôr zrušeného rozhodnutia. Rozhodnutie súdu o (ne)existencii

hmotnoprávneho základu plnenia v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/40/2004 pritom ústavný súd svojim nálezhom z 9. februára 2017 sp. zn. II. ÚS 18/2016 označil za dôležité, keď uviedol, že o bezdôvodnom obohatení bude možné hovoriť až potom, keď okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/40/2004 právoplatne rozhodne o žalobe žalobcov tak, že ju zamietne. Bolo povinnosťou súdov v konaní o náhradu škody vyriešiť (ne)existenciu hmotnoprávneho nároku na náhradu údajnej škody. Zastavením konania odvolací súd vytvoril pre žalovaných nežiaducu procesnú situáciu, keďže fakticky na nich preniesol dôkazné bremeno o neexistencii nároku na náhradu škody. Odvolací súd pochybil, keď sa vyhol rozhodnutiu o námietkach vznesených ešte v konaní pred súdom prvej inštancie (námietka premĺčania, námietka nedostatku pasívnej legitimácie, námietka proti znaleckému posudku), nerozhodol o hmotnoprávnom základe, pričom sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s vážnymi dôvodmi, ktoré uviedli žalovaní proti späťvzatiu žaloby. Odvolací súd nesprávne rozhodol o trovách konania, nakoľko zastavenie konania jednoznačne zaviniili žalobcovia. Napadnutým rozhodnutím si odvolací súd protirečí so svojím právnym názorom vysloveným v predošlom rozhodnutí z roku 2012, keď napriek vedomosti o vymožennej pohľadávke žalobcov na podklade nezákonného exekučného titulu ešte v roku 2010 žalobu nezamietol „z dôvodu zániku v spore uplatnenej pohľadávky splnením (§ 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“ ako v napadnutom rozhodnutí, ale namiesto toho zaviazal súd prvej inštancie k tomu, aby ustálil právnú kvalifikáciu zodpovednosti za škodu a aby sa zaoberal aj mierou spoluzavinenia navrhovateľov za stav ich nehnuteľnosti. Odvolací súd nevysvetlil, na podklade čoho dospel k záveru, že v spore uplatnená pohľadávka bola splnená a došlo k jej zániku (§ 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Jej existenciu odvolací súd predsa vôbec neskúmal, resp. odmietol sa jej existenciou zaoberať, nepotvrdil ju a nemá ju za preukázanú. Žalobcovia si žalobou uplatnili pohľadávku vo výške 19.939,52 eur (t. j. 600.698 Sk) ako istinu plus príslušenstvo, avšak núteným výkonom rozsudku vymohol exekútor na konci roka 2010 sumu istiny vo výške iba 9.013,88 eur plus príslušenstvo; nie je teda vôbec zrejmé, na podklade čoho odvolací súd uviedol, že v spore žalobcami uplatnená pohľadávka bola splnená a došlo k jej zániku. Odvolací súd si osvojil nepravdivé konštatovanie žalobcov, že nárok na náhradu škody bol uspokojený a na žalobe trvali s ohľadom na existenciu sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia. O nepravdivosti ich tvrdenia svedčí návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorému súd prvej inštancie vyhovel a následne jeho rozhodnutie zrušil odvolací súd. Skutočným dôvodom zotrvania žalobcov v spore bolo nadobudnutie ďalšieho neoprávneného plnenia (príslušenstva vo výške 43.162,32 eur).

4. Žalovaný 1/ sa s dovolaním žalovanej 2/ stotožnil.

5. Žalobcovia 1/, 2/ a 4/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhli dovolanie ako neprípustné odmietnuť. Alternatívne, v prípade posúdenia dovolania ako prípustného, navrhli zmeniť napadnuté uznesenie vo výroku o náhrade trov konania tak, že žalobcom súd prizná náhradu trov konania.

6. Dovolateľka zotrvala na svojom dovolacom návrhu.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej 2/ je potrebné odmietnuť.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Vychádzajúc z obsahu dovolania žalovaná 2/ vyvodzovala jeho prípustnosť z § 420 písm. f/ CSP, keď

namietala, že odvolací súd zastavil konanie, keď pripustil späťvzatie žaloby napriek jej nesúhlasu. Rozhodnutie v časti trov považuje za nesprávne.

10. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalovanej 2/, že v konaní došlo k nou tvrdenej vade zmätočnosti.

12. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

13. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu zaujala už pred účinnosťou CSP záver, podľa ktorého o znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskoprávneho konania ide tiež v prípade postupu súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmieta zaoberať meritom veci (odmieta podanie alebo konanie zastaví alebo odvolací súd odmieta odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup neboli dané (viď napríklad R 23/1994 a R 4/2003, prípadne aj 1Cdo/41/2000, 2Cdo/119/2004, 3Cdo/108/2004, 3Cdo/231/2008, 4Cdo/20/2001, 5Cdo/434/2012, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/142/2013 či 3Cdo/98/2015).

14. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba obdobne za účinnosti CSP dospieť k záveru, že o procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP ide tiež v prípade procesného postupu odvolacieho súdu, ktorý zastaví konanie, i keď pre taký procesný postup neboli dané zákonné predpoklady. Dovolací súd preto skúmal, či procesný postup odvolacieho súdu nevykazuje znaky predmetnej vady zmätočnosti.

15. V danej veci je zrejmé, že odvolací súd rozhodol o pripustení späťvzatia žaloby, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie vo veci zastavil (§ 370 ods. 1 a 2 CSP); stranám nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v priebehu odvolacieho konania žalobcovia zobrali späť žalobu v právoplatne nerozhodnutej časti týkajúcej sa sumy 9.013,88 eur s príslušenstvom, nakoľko žalovanú pohľadávku žalovaní uspokojili v exekúcii vykonanej na základe prvého vyhovujúceho rozsudku z 30. mája 2008 č. k. 4C/40/2004-241 (ktorý bol následne zrušený uznesením odvolacieho súdu z 24. apríla 2012 sp. zn. 5Co/421/2011). Odvolací súd konštatoval, že žalovaní 1/ a 2/ neuviedli žiadne vážne dôvody, pre ktoré by mal súd v spore pokračovať. Nepovažoval za dôvodný nesúhlas žalovaných so späťvzatím žaloby opierajúci sa o existenciu sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia (vedeného na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 22C/50/2013), v ktorom žalovaní od žalobcov žiadajú vydanie bezdôvodného obohatenia pre zrušenie exekučného titulu (rozsudku z 30. mája 2008 č. k. 4C/40/2004-

241). Dodal, že v prípade zotrvania žalobcov na žalobe by bol odvolaním napadnutý rozsudok z dôvodu zániku uplatnenej pohľadávky splnením (§ 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka) zmenený a žaloba by bola zamietnutá (pre súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku). Takéto rozhodnutie by teda neriešilo otázku existencie hmotnoprávneho nároku na náhradu škody, ktorá by mohla mať vplyv na rozhodnutie v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia.

16. Podľa § 370 ods. 1 CSP ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

17. Podľa § 370 ods. 2 CSP súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

18. Späťvzatie žaloby je jednostranný procesný úkon, ktorým žalobca prejavuje svoju vôľu nepokračovať ďalej v konaní úmyslom dosiahnuť jeho zastavenie bez meritórneho rozhodnutia. Žalobca týmto svojvoľne disponuje sporovým konaním ako celkom, prípadne niektorou jeho časťou. Súd je povinný dispozičný prejav vôle žalobcu rešpektovať a po späťvzatí žaloby pokračuje v konaní tak, aby bolo konanie bez ďalšieho prejednávania vecí zastavené. Výnimkou z uvedeného pravidla predstavuje iba alternatíva, keď zastaveniu konania bráni kvalifikovaný nesúhlas žalovaného podľa § 146 ods. 1 CSP alebo absencia súhlasu žalovaného podľa § 146 ods. 2 CSP. V predmetnom prípade žalovaní vyjadrili nesúhlas so zastavením konania, ktorý odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodný preto späťvzatie žaloby pripustil a zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a konanie zastavil v zmysle § 370 ods. 1 a § 370 ods. 2 CSP.

19. Pokiaľ ide o vymedzenie pojmu vážne dôvody, zákon túto otázku nerieši, preto treba vychádzať z toho, že posudzovanie vážnosti dôvodov je výlučne vecou voľnej úvahy a hodnotiaceho úsudku súdu. Tie však nie sú svojvoľné, pretože súd pri posudzovaní závažnosti dôvodov berie na zreteľ jednotlivé skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku, a hodnotí predovšetkým možné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi účastníkmi a dopad na postavenie účastníkov, najmä žalovaného, s prihliadnutím na mieru ohrozenia jeho práv a právom chránených záujmov (najvyšší súd sp. zn. 4Cdo/136/2010).

20. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/254/2012 (ZSP 49/2013) konštatoval, že ustanovenie § 96 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov účinného do 30. júna 2016 (teraz § 146 ods. 1 CSP) ukladá súdu povinnosť zamietnuť návrh na zastavenie konania, ak odporca so späťvzatím návrhu nesúhlasí z vážnych dôvodov. Odporca nemôže mať vážny dôvod pre nesúhlas so späťvzatím návrhu (o. i.) vtedy, keď už navrhovateľovi poskytol peňažné plnenie uplatnené návrhom na začatie konania.

21. Dovolací súd dospel k záveru, že keď v danom prípade odvolací súd zastavil konanie na základe podaného späťvzatia žaloby i s nesúhlasom žalovaných (s ktorým sa vysporiadal, a ktorý vyhodnotil ako nedôvodný), postupoval v zmysle ustanovenia § 370 ods. 1 a 2 CSP správne. Je potrebné dodať, že nemožno nútiť žalobcu, aby pokračoval v konaní po uspokojení jeho pohľadávky žalovanými. Správne odvolací súd poukázal na to, že v takomto prípade by bola žaloba zamietnutá bez ďalšieho a sporné otázky budú riešené v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Dovolací súd pre úplnosť dodáva, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov odvolací súd vychádzal, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal. Odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie podrobne, spôsobom zodpovedajúcim zákonu. S potrebnou presvedčivosťou vysvetlil tak všeobecné právne úvahy, ktoré mal na zreteli pri rozhodovaní, ako aj individuálne okolnosti preskúmaného prípadu (to sa týka i trov konania).

22. Pokiaľ žalovaná 2/ polemizovala s právnymi závermi odvolacieho súdu, spochybňovala správnosť jeho rozhodnutia (i v časti trov konania), či kritizovala prístup odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu vecí, uvedené námietky významovo nezodpovedajú ani kritériu uvedenému v ustanovení §

421 ods. 1 CSP. Tu je potrebné ešte uviesť, že z § 421 ods. 2 CSP navyše vyplýva neprípustnosť dovolania v časti rozhodnutia o trovách konania (pre nesprávne právne posúdenie).

23. Prípustnosť dovolania žalovanej 2/ z § 420 písm. f/ CSP vyvodiť nemožno.

24. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd odmietol dovolanie žalovanej 2/ v súlade s § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné.

25. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP per analogiam tak, že žalobcom 1/, 2/ a 4/ ako procesným súperom žalovanej 2/, ktorá zavinila výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu, priznal nárok na ich plnú náhradu. Žalobcovi 3/ trovy v dovolacom konaní nevznikli (jemu teda priznané neboli). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.